

ním požadavkem z toho plynoucím tedy jest: 1. projev věcné nespokojenosti s obsahem aktů, věcného nesouhlasu se skutkovou podstatou nebo s její subsumcí. 2. projev, z něhož se dá souditi na vůli strany, aby o věci rozhodla stolice vyšší.

Projev stěžovatelův ze dne 13. září 1920 této druhé náležitosti nemá. Lze-li v poznámce ohledně Š. shledati postačitelný projev nespokojenosti s obsahem nebo s důvody rozhodnutí, totiž popření existence podmínek zabránění bytu, nelze v celém projevu tom nikde shledati projevu vůle či přání ve směru ad 2. uvedeném. Z výrazu »vracím« nelze souditi, že taková vůle u stěžovatele tehdá byla.

Nepovažovala-li za těchto okolností ani první ani druhá stolice toto prohlášení za odpor ve smyslu §u 27 zákona a nepředložil-li je obecní úřad druhé stolici k instančnímu přezkoumání a vyslovil-li žalovaný úřad, že zabírací nález vešel v moc práva, nelze v tom spatřovati ani vytýkané nezákonnosti, ani rozporu se spisy.

Poněvadž pak stížnost enuciátu naříkaného rozhodnutí samému — odevzdání bytu do tří dnů obci — ničeho nevytýká, slušelo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 708.

Nemocenské pojišťování dělnictva: * Zaměstnání v závodech vyznačených v § 1, odst. 2 nem. zák. z r. 1888 zakládá pojistnou povinnost dle tohoto zákona i tehdy, není-li zaměstnáním hlavním a je-li výdělek z něho plynoucí jen nepatrný.

(Nález ze dne 14. února 1921 č. 4993/20.)

V ě c: Firma T. W., dříve R. a spol. v Teplicích proti ministerstvu sociální péče v Praze stran nemocenského pojištění Julie K.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Naříkaným rozhodnutím ministerstvo potvrdilo rozhodnutí místodržitelství v Praze z 24. září 1918 č. 21 A 212/17, jímž toto zrušujíc výměr první stolice vyslovilo, že Julie K. v době svého zaměstnání u firmy R. a spol. byla povinna nemocenským pojištěním a byla členem závodní nemocenské pokladny onoho závodu, ježto dle zjištění od listopadu 1914 do září 1916 stále a výlučně obstarávala u firmy jmenované zhotovování ponček a punčoch za mzdu (§§ 1, odst. 2 a 46 nem. z.).

Stížnost k tomuto soudu podaná namítá v podstatě, že u K-ové šlo jen o práci příležitostnou, pokud se týče o vedlejší zaměstnání, na něž se pojistná povinnost nevztahuje.

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti té toto:

Julie K. při výslechu dne 5. listopadu 1916 udala, že přijala práci pro stěžující si firmu v listopadu 1914. Práce ta záležela v dohotovování punčoch a ponožek. Denně pracovala 2—3 hodiny, dle toho, jak měla čas, a vydělávala týdně 3—4 K. Koncem září 1916 se práce té zase vzdala. Správnost tohoto udání nebyla v řízení správním popřena. Nejvyšší správní soud musil tedy zkoumati, zdali žalovaný úřad na tomto základě právem uznal, že jmenovaná podrobena jest pojistné povinnosti ve smyslu zákona z 30. března 1888 č. 33 ř. z.

Dle odst. 2 § 1 zákona toho povinni jsou nemocenským pojištěním všichni dělníci (a výkonní úředníci), zaměstnaní v podnicích tam označených. Že závod firmy si stěžující k podnikům takovým náleží, jest nesporno. Jde tedy jedině o otázku, zdali K-ová v udané době byla v podniku firmy zaměstnána ve smyslu citovaného předpisu. Zákon nemocenský nevytýká přímo, jaký poměr mezi dělníkem a závodem má na mysli, mluví-li o dělnících v podniku toho kterého druhu zaměstnaných. Ale z toho právě, že mluví všeobecně o dělnících v závodě zaměstnaných a z ustanovení § 3, odst. 3, jež z povinnosti pojistné vyjímá toliko dělníky samostatné (za podmínek tam stanovených), dlužno souditi, že zákon nemocenský nekladl tak váhu na právní povahu onoho poměru, jako spíše na pouhou skutečnost, že dělník svou práci závodu věnuje. Výraz »dělníci v závodě zaměstnaní« pak nasvědčuje tomu, že zákon předpokládá při tom jakousi trvalost vztahu dělníka k závodu. Poněvadž pak v jiném směru nějakých omezení ze zákona ve znění platném v době, o niž v daném případě jde, dovoditi nelze, nemůže podle tohoto zákona býti pokládána za rozhodnou ani okolnost, bylo-li zaměstnání dělníka v tom kterém závodě jeho zaměstnáním hlavním či vedlejším a ovšem ani, jak velký byl výdělek z onoho zaměstnání mu plynoucí. Nemohl proto nejvyšší správní soud uznati za závažné vývody stížnosti o tom, že práce K-ové pro stěžující si firmu byla jejím zaměstnáním vedlejším a že její výdělek z této práce byl poměrně nepatrný. Že by K-ová byla samostatnou dělnicí ve smyslu § 3, odst. 3 zákona, ani v řízení správním tvrzeno nebylo, ani ze zjištěných okolností souditi nelze. Poněvadž pak dle uvedené již výpovědi K-ová práci pro stěžující si firmu v listopadu 1914 přijala a koncem září 1916 této práce zase se vzdala, jest patrné, že výtěžek z té práce, byť i nepatrný, po celou dobu náležel k jejím aspoň do jisté míry pravidelným zdrojům příjmovým a jest oprávněn také úsudek, že nešlo tu pouze o nahodilé, příležitostné úkony pracovní, nýbrž že byla po dobu tu skutečně ve smyslu zákona v závodě zaměstnána. Tím však, jak již vyloženo, založena byla pro ni i povinnost pojistná.

Na základě těchto úvah dospěl nejvyšší správní soud k zamítnutí stížnosti.

Č. 709.

Zabírání bytů: Propůjčení bytu služebního domovníkovi nepodléhá schválení obce ve smyslu zákona o zabírání bytů.

(Nález ze dne 14. února 1921 č. 1739.)

Věc: Anděla T. v Nuslích proti nájemnímu úřadu v Nuslích stran neschválení nájemní smlouvy.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — — — —

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti proti tomuto rozhodnutí podané takto: